

gen Mistanke til den og den, og at det dog senere har vist sig, at det har været Andre, der have begaaet Forbrydelsen, end Den, der har været mistænkt for at have begaaet den. Altsaa skal netop en saadan Mand, fordi Mistanken om, at han er en grov Forbryder, er kastet paa ham, være stillet blot; naar han i et eller andet Tilfælde vil indgive Ansøgning om Et eller Andet, skal han være udsat for, at det siges i Erklæringen om ham, at han er en grov Forbryder, hvis Ansøgning ikke skal bevilges. Ja, det følger af den ærede Rigsdagsmands Ord, og, er det Tilfældet, saa troer jeg, at en saadan Mand vilde lide høilig Uret; men det kommer der ud af at ville finde et nyt Forsvar for en Sag, som slet ikke lader sig forsvare.

Saa kom den ærede Rigsdagsmand til Slutning med at ville give mig et godt Raad. Ja, jeg er overmaade taknemmelig, fordi han vil raade mig til det Bedre, og jeg skal altid følge hans Raad, naar de kun ere ligesaa gode, som de ere velmeente; men uagtet den allerstørste Velvillie og den bedste Mening fra den ærede Rigsdagsmands Side kan jeg dog ikke her gjøre det; jeg takker ham for Raadet, men jeg kan ikke bruge det. Jeg skal nemlig oplyse ham om, at det gode Raad, han her gav mig, forsøgte jeg at følge i Rigsdagen for 2 Aar siden; da stillede jeg istedetfor dette Forslag et saadant, som gik ud paa det, som den ærede Rigsdagsmand nu raadede mig til, men det fik accurat den selsomme Skæbne, som det foreliggende Forslag har faaet. Saa tænkte jeg: Ja, naar dette mindre Forlangende bliver behandlet ligesaa haardt og uskaansomt som det større, saa skal Du igjen forlange det Større, og det gjorde jeg saa. Nu vilde jeg ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde fremkomme med dette andet Forslag, saa havde det jo langt større Udsigt til at gaae igjennem, end naar jeg stiller det. Den ærede Rigsdagsmand, med den store Indsydelse og med den vægtige Stemme, han har, vilde ganske anderledes let end jeg kunne faae et Lovforslag af den Natur igjennem, og dersom hen altsaa til det gode Raad, han gav mig, endnu vil lægge en lille Smule Mere og selv bringe et Forslag frem (Tilfælde: Nei, det gjør jeg ikke!), saa skal

jeg virkelig støtte ham saagodt, jeg kan, med min ringe Bistand, og saa ville vi begge i Forening, haabende paa et godt Udsald, arbejde for Forslaget. Saalænge det imidlertid ikke skeer, kan jeg ikke følge hans Raad. — Jeg skal ikke opholde Thinget længere; jeg tog kun Ordet, fordi den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger vare af en ny Bessaffenhed og tilfælle af en saa interessant Charakter, at det forekommer mig nødvendigt at fremkomme med et Par Ord derom.

Tillisch: Den ærede Forslagsstiller sagde, at Mistilliden grundede sig paa, at der undertiden fandt Misbrug Sted, og at man ikke vidste, hvor det var. Jeg maa nu for det Første dertil svare ham: Hvilken Lov og hvilken Bestemmelse kan ikke misbruges, og vil han stemme for Affæffelsen og Ophæffelsen af alle de Love, der kunne misbruges? Kan f. Ex. Trykkefriheden ikke misbruges, og bliver den ikke misbrugt, men vil han eller Noget derfor stemme for Trykkefrihedens Ophæffelse? Han siger, det er ikke Bedkommendes egen Skyld, at de nære Mistillid. Ja, det veed jeg nok; jeg veed, at Andre ere Skyld i denne Mistillid. Jeg vil spørge den ærede Rigsdagsmand, om han der, hvor han har gjort sine Erfaringer, har bestræbt sig for at vedligeholde og befæste Mistilliden, eller om han har oplyst Bedkommende om, hvorvidt der virkelig var Grund til Mistillid eller ikke. (J. A. Hansen: Ja, jeg har oplyst om, at der i dette Tilfælde var god Grund!) Ja, bestyrket Bedkommende i deres Mistillid. (J. A. Hansen: Ja!) Ja, det vil jeg troe; den ærede Rigsdagsmand skal vistnok ikke antage, at jeg vil undlade at troe ham i saa Henseende. Jeg har sagt, og det siger jeg endnu, at man i Almindelighed er meer tilbøielig til at sige noget Godt end til at sige noget Ondt, og at man er utilbøielig til at sige noget Ondt; det har nu den ærede Rigsdagsmand paa sin sædvanlige Maade forvansket derhen, at jeg har sagt, at alle Embedsmænd gave for gode Erklæringer. Men det har jeg ikke sagt, jeg har kun sagt, at Tilbøieligheden hos Menneskene mere bringer dem hen til at sige noget Godt end til at sige noget Ondt, at den almindelige